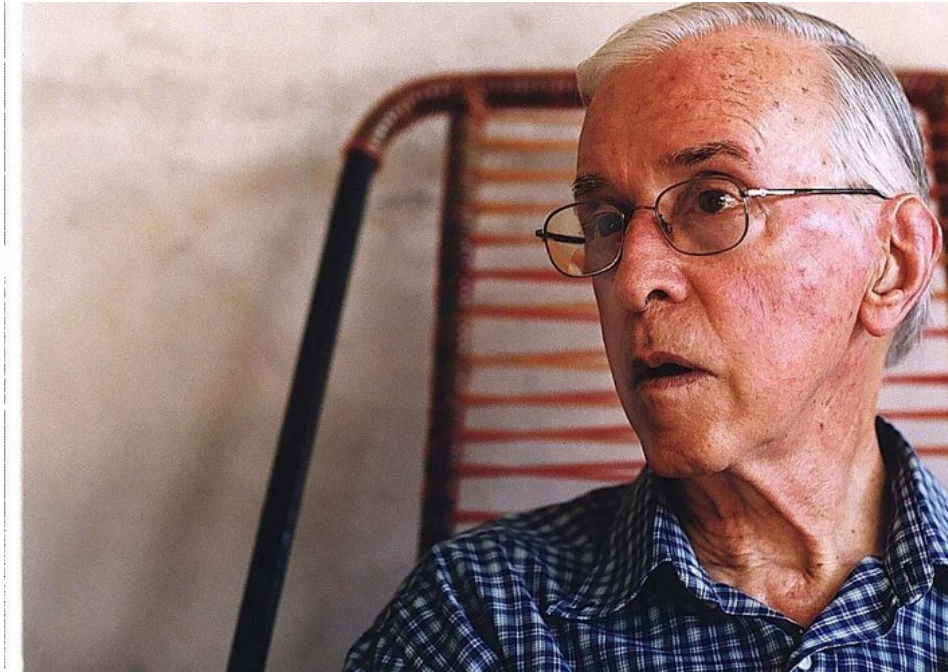

SOCIETAT BARCELONA - 16 febrer 2018 2.00 h

Unes causes i una vida

- Pere Casaldàliga ha dedicat la vida a lluitar per la causa indígena, per la terra i pels desposseïts, enfrontant-se a governs i latifundistes, així com a l'Església oficial
- El 1992, coincidint amb els actes del cinquè centenari del descobriment d'Amèrica, el bisbe es va posar al costat del moviment '500 anys de resistència indígena, negra i popular'

El bisbe Pere Casaldàliga, en un reportatge de TV3 i en una entrevista del 2012. Foto: TVC / EL PUNT AVUI.

*El bisbe Pere Casaldàliga, en un reportatge de TV3 i en una entrevista del 2012.
Foto: TVC / EL PUNT AVUI.*

MIREIA ROURERA - BARCELONA

“El fet de ser català m’ha tornat més sensible al problema de la llengua i la identitat dels indis, i m’ha ajudat a no caure en l’imperialisme cultural.” És una de les moltes reflexions del bisbe Pere Casaldàliga, un dels catalans més universals, que avui fa 90 anys. Seguidor de la teologia de l’alliberament –“perquè predico l’opció dels pobres”–, sempre ha prioritzat les seves causes per sobre de la seva vida. “Les meves causes valen més que la meua vida”, ha dit sempre. I aquestes causes són els drets dels indígenes, que la terra sigui per a qui la treballa i els drets dels pobres. Per haver defensat això, ha estat en el punt de mira de governs i multinacionals i ha estat amenaçat de mort múltiples vegades. Incomprès pel Vaticà, no ha estat fins a l’arribada del papa

---

**La paraula
‘radicalitat’
prové del mot que
significa ‘arrel’, i
jo, com més va,
més amb força
sento les meves
arrels**

**Jo predico la
teologia de
l’alliberament
perquè predico
l’Evangeli des de
l’Amèrica Llatina
[...]**

**El neoliberalisme
és una autèntica
dictadura
econòmica i
cultural mundial.
Una
macrodictadura**

Francesc que la seva tasca en favor dels desposseïts ha estat vindicada. Avui, molt malalt de Parkinson, el bisbe emèrit de São Félix do Araguaia viu al costat de la gent a qui ha dedicat la vida.

Nascut a Balsareny el 16 de febrer del 1928 en el si d'una família pagesa, es va formar al seminari de Vic a principis dels anys quaranta i el 1952 es va ordenar sacerdot. L'any 1958 el van destinar a Barcelona i el 1960, durant un viatge a Guinea, va prendre contacte per primera vegada amb la realitat dels països del sud –“vaig sentir furiosament la realitat i la crida del Tercer Món”, va escriure–. El 1963 es va traslladar a Madrid per dirigir la

revista *El Iris de la Paz*, al voltant de la qual va néixer un grup de claretians compromesos amb els aires de renovació eclesiàstica del moment. Amb les idees del Concili Vaticà II, el 1967 va viatjar a Roma i el 1968, en companyia de Manuel Luzón, va anar al Brasil amb l'encàrrec de fundar-hi una missió claretiana. “El contrast era brutal. D'un costat, una natura increïble, d'una bellesa primitiva [...]; de l'altre, una sensació d'abandonament total: sense correus, telèfons ni electricitat [...]. El poble de São Félix no era res més que un grup de barraques a la vora del riu... No hi havia ni un sol metge en tota la regió.” D'aquell São Félix i de la seva gent, se'n va enamorar i s'hi va quedar per sempre. Allà va començar la lluita a favor dels indígenes i de la terra, així com els enfrontaments amb el govern i els latifundistes. I amb el Vaticà.

El capitalisme és pecat. El capitalisme per definició és lucre acumulat [...], és exclusió de la majoria

La unió indígena fa la força indígena. No us deixeu dividir. No us deixeu comprar [...]

Allò que em fa és el que dono, no pas el que tinc. Com més dono, més tinc [...]

El 1992, amb motiu dels actes de celebració oficial dels 500 anys del descobriment d'Amèrica, va néixer a l'Amèrica Llatina el moviment *500 anys de resistència indígena, negra i popular*, que va implicar un munt de col·lectius que estaven en lluita –i que hi continuen estant– i que presentaven el que havien estat 500 anys d'opressió i espoli. En aquest context, i dins d'aquest moviment, Casaldàliga i José María Vigil van fundar l'Agenda Llatinoamericana, que volia ser un vehicle per divulgar aquelles causes llatinoamericanes: la causa indígena, la causa negra, la causa popular, la causa de la dona i la causa ecològica. Aquell mateix any, va ser guardonada amb el premi Nobel de la Pau Rigoberta Menchú. Aleshores, el bisbe Casaldàliga –durant anys candidat al premi, però sempre vetat per l'Església oficial i el poder– va considerar que aquell guardó era el millor regal pel fet que la premiada era dona, indígena i guatemalenca, tres condicions que defineixen la pobresa, la marginació i la guerra al continent llatinoamericà, les seves causes. De la seva obra, destaca *Una vida enmig del poble* (Edicions 62), amb tots els seus diaris, i *Reflexions des del compromís* (Angle Editorial), que recull algunes de les seves reflexions. Segons el seu amic Joan Soler, “és fàcil de llegir, una mica més complicat de meditar i bastant més difícil de viure, perquè en Pere toca els nostres punts febles als que vivim al Primer Món”.

El bisbe

1968

**marxa al Brasil amb
Manuel Luzón a fundar-
hi una missió
claretiana. Quan arriba
a São Félix do Araguaia,
s'hi queda per sempre i
fa seves les causes del
poble indígena.**